

Đề bài:

**Hãy kể về một
đôi bạn giúp
nhau tiến bộ
của lớp em.**

Bài làm

Mùa hè sắp đến rồi! Mùa hè đến làm lòng người rạo rục, náo nức và hồi hộp. Trên những cành phượng lốm đốm những chùm hoa đầu mùa đỏ thắm, lập lòe. Hoa lựu tung những cánh đỏ chói trên cành, trông rục rờ, vui mắt quá. Khắp nơi, nắng trải vàng. Nắng, cái nắng hè đầu mùa oi oi, chói chói.

Năm học đã kết thúc. Trên sân trường, học sinh đông nghịt, trò chuyện ríu rít, rôm rả. Màu cờ, khăn quàng đỏ thắm và những bộ quần áo mới sắc sỡ, rục lên dưới nắng. Quang thân mật khoác tay Nam, thăm thì tâm sự. Gương mặt Quang rạng rỡ, ánh lên niềm tự hào, vui sướng. Đôi mắt long lanh, sáng ngời. Quang rảo bước đều đều. Chốc chốc, cậu lại đưa chân đá phốc những viên sỏi nhỏ, tùm tùm cười duyên. Bên cạnh Quang, Nam trông vui lắm. Cái vui của Nam thâm lặng. Lòng Nam thấy xao xuyên. Ánh mắt Nam đăm đăm nhìn xa như nhớ lại những ngày được Quang tận tình giúp đỡ. Lòng Nam bỗng thấy hồi hộp lạ. Trống ngực như đập rộn lên...

Vừa lúc đó, tiếng trống vang lên, ngân dài giòn giã, thúc giục. Quang vội vã kéo Nam vào xếp hàng. Ai nấy đều hồi hã, nhanh nhẹn đứng thành hàng thẳng tắp.

Tiếng nói im bặt. Không khí im phăng phắc... Buổi lễ kết thúc năm học diễn ra trang nghiêm và vui vẻ. Cuối buổi lễ là mục phát phần thưởng. Tiếng thầy Hiệu trưởng đọc danh sách học sinh vang lên đõng dạc. Quang và Nam đều có tên trong số học sinh được thưởng.

Bên dưới có tiếng bàn tán xì xào. Mấy bạn thì thầm: “Này! Thăng Nam hồi nọ nổi tiếng là dốt và nghịch ngợm đây. Thế mà bây giờ lại được lĩnh phần thưởng, thật bất ngờ!”. Có tiếng đáp lại: “Nam được thưởng là nhờ công giúp đỡ tận tình của Quang đấy. Ngày nào Quang cũng giúp Nam học. Thăng Quang tốt bụng thật!”.

Quang và Nam lên lĩnh phần thưởng. Thầy Hiệu trưởng nêu gương tận tình giúp đỡ bạn của Quang và thưởng riêng cho Quang một chiếc cặp rất đẹp. Quang đứng lặng người, mặt đỏ bừng, trống ngực đập dồn dập. Nhớ lại những ngày giúp Nam học tập, thật vất vả khó khăn nhưng cũng vô cùng vui sướng và tự hào...

Thời gian trôi đi thấm thoát đã gần một năm nhưng Quang còn nhớ rất rõ.

Đạo ấy trong lớp chỉ còn mình Nam học kém lại ngộ nghịch. Nhà Nam neo người. Bố Nam đã hi sinh. Mẹ bận suốt ngày làm lụng nên ít chú ý dạy dỗ Nam. Được nuông chiều, Nam càng lêu lổng, chẳng chịu học hành. Càng học kém, Nam càng chán nản. Thấy hoàn cảnh của Nam như vậy, ban chỉ huy Đội họp bàn và quyết định cử người giúp đỡ Nam. Nhưng cử ai bây giờ? Các bạn trong Chi đội còn ngần ngừ. Nam bướng bỉnh và ngộ nghịch lắm. Đã có lần, Nam đoán biết ý định của ban chỉ huy Đội, nó đã viết một mảnh giấy vẽ một người giơ quả đấm về nhóm đội viên và đề: “Ai giúp tôi sẽ được ăn quả đấm”.

Quang bản khoản suy nghĩ và cuối cùng hăm hờ đến cô giáo, gặp ban chỉ đội trưởng, nhận giúp đỡ Nam tiến bộ. Bạn bè biết tin đó rất cảm phục Quang.

Một hôm, trống vừa tan, Quang hồi hả ra về đi cùng Nam. Quang thân ái khoác tay Nam rồi cất giọng điệu dàng như con gái, gọi chuyện:

– Sao Nam đi nhanh thế?

Nam vẫn tỉnh bơ, chân bước đều, thủng thỉnh đáp:

– Chẳng nhanh?

Thái độ thờ ơ lạnh nhạt của Nam làm Quang thấy như nghẹn tắc ở cổ, hai giọt nước mắt như muốn trào ra... Quang cố giữ bình tĩnh, cười tươi và hỏi tiếp:

– Này, Nam ơi! Cậu thấy mấy bài toán cô giáo ra thế nào, dễ hay khó?

Nam nhìn Quang dò xét rồi xằng giọng:

– Góm, hỏi kĩ thế! Bài nào đối với tớ mà chả khó.

Quang hớn hờ, giọng riu rít:

– Ủ! Khó thì tối nay tớ sẽ sang nhà cậu học nhé. Hai đứa sẽ giúp nhau cùng học.

– Tớ chả cần! Đành chịu dốt vậy. Để cho cậu giỏi, giỏi mãi – Nam bĩu môi nói.

Quang thấy nóng bừng cả mặt. Gượng lắm, Quang mới nói tiếp được:

– Ấy, Nam đừng nói thế. Chúng ta cùng giúp nhau cơ mà. Tối nay mình cùng học nhé!

– Tối nay tớ còn phải xay thóc!

Biết Nam nói dối, Quang cứ lờ đi:

– Tớ đến cùng xay cho nhanh rồi học.

– Ôi dào! Tớ lại còn phải giã gạo nữa chứ. Còn thời gian quái đâu mà học với chả hành!

– Thì tớ sẽ cùng giã gạo!

Bí quá, Nam đành thú thật:

– Tối nay tớ còn đi xem phim.

– Chịu khó bỏ xem tối nay để học vậy.

– Không... bỏ... được... “Ông” ạ!

Nam dần từng tiếng rồi ù té chạy...

Tối đến, chợt cơn mưa trút xuống xối xả. Đắn đo một lúc, Quang quyết choàng áo mưa hăm hờ đi đến nhà Nam. Trời tối đen, đường sũng trâu gồ ghề, lại trơn lầy làm Quang ngã một cú đau ê ẩm. Có quãng đường vắng ngắt làm Quang hơi sợ hãi, thế rồi cũng đến được nhà Nam. Quang đẩy nhẹ cửa bước vào, nhanh nhẩu chào mẹ Nam. Bác giật mình ngẩng lên, háp háy đôi

mắt: “Cháu là ai mà đến đây tối vậy?”. Quang mỉm cười ngượng ngịu: “Cháu là bạn Nam đến rủ Nam cùng học ạ!”.

Cặp mắt của bà mẹ Nam rạng rỡ hẳn lên. Mẹ Nam mời Quang uống nước rồi xuýt xoa khen ngợi Quang. Lát sau, bác bỗng buồn rầu phân trần:

– Nam nó lười học và ngỗ nghịch, chậm tiến lắm, chả chịu học hành chăm chỉ như cháu đâu. Đấy, nó đã tót ra bãi chiếu bóng từ chập tối. Xem phim về là díp mắt lại đi ngủ còn học vào đâu.

Quang bẽn lẽn:

– Cháu được Chi đội cử đến giúp Nam học. Ban chiều cháu đã nói với Nam ở nhà học rồi đấy ạ!

Vừa lúc đó, Nam xồng xộc đi vào, quần áo ướt sũng. Quang lấy giúp bạn quần áo để thay. Trước sự nhiệt tình và thân mật của Quang, Nam bớt lạnh lẽo, thờ ơ. Hai bạn học với nhau buổi tối đầu tiên nhưng thật say sưa, sôi nổi. Thế rồi tình bạn gắn bó ngày thêm sâu sắc. Có lần Quang phải công Nam từ trường về vì Nam lên cơn sốt. Hằng ngày, Quang vừa đến chăm sóc bạn vừa chép bài, giảng bài cho bạn. Quả chuối, nắm xôi, Quang đều nhớ dành cho Nam làm Nam thật cảm động. Khởi ốm, Nam đi học vẫn theo kịp các bạn. Càng ngày, nhiều điểm tốt đã nở trên những trang vở của hai bên Quang – Nam. Sự tiến bộ của Nam làm cả lớp vui, cô giáo khen ngợi và tuyên dương Quang trước lớp và Chi đội...

Giờ đây, nâng niu phần thưởng trên tay, Quang sung sướng lặng người. Còn Nam lại đỏ mặt và mỉm cười e thẹn. Một cơn gió nhẹ thổi bay khăn quàng trên ngực áo hai bạn. Nắng vàng tỏa ánh sáng trên những mái tóc, nụ cười đáng yêu.

Lưu Tho Mây